

gred naslonjena, malo groza obide, ko pa m vodnik stopivši na prvi klin zagotavlja, da so klini še trdni, prestavljam tudi jaz svoje noge srčno za njim. Na zadnjem klinu se ozrem kviško ter ogledujem to predrzno napravo. No, v novjšem času so spodej čez pečine izdolbili stopine ter napravili stezico ovcam in kozam, da jih ni treba tako težavno po gredi spravljati v planino. Stala sva zdaj pod gredjo; a kaj pa zdaj? ko imava pod sebo strašen prepad, nad katerim bova morala po jako vegasti steni dalje plaziti se. Mojemu tovarišu začjenja srčnost vpadati, srce mu je tako rekoč v hlače zlezlo. Gospod, tu čez pa ne bova prišla! zakliče. Kako je to, da ne, ga zavrnem. Če koze in ovce, ako pastirji in drugi pridejo, zakaj bi potem midva ne?

Tudi meni je bilo tesno pri srcu, polival me je kurji pot, ko vidim veliko smrtno nevarnost; zakaj ko bi človeku tu spodrsnilo, bi telebil čez pečino v prepad in bi se težko spet pobral. Srčno rad bi lezel nazaj po gredi in po prvem potu se podal proti domu, pa kaj tacega storiti sem se nekaj sramoval, nekaj se mi pa tudi ni ljubilo zopet navkreber lezti. Zato rečem šaljivo: veste kaj, požaljenko (grevengo) obudite, potem pa srčno naprej. Ako se prekucnete čez stene, pa ne bo treba vam hoditi. Te besede so zmagale. Jame se varno pomikati naprej, zdaj plezavši z mehkim zadnjim delom života, zdaj po konci stoječ previdno in varno prestavlja noge, in enako se pomikam tudi jaz za njim. Ko na drugo stran, kjer nobene nevarnosti več ni, prav po polževo pridrpajsava, se vstopi vodnik pred me in pravi: veste kaj, veliko sem že prehodil in prelezel, tudi marsikaterega spremljeval na planine, pa po tako nevarnih mestih in s tako predrznim in srčnim človekom kot ste Vi, pa svoje žive dni še ne. Hvala Bogu, rečem jaz, da sva le tu sem zdravih udov prilezla, zato ga bova pa v Kokri na srečno prestano nevarnost in ves današnji in včerajšnji trud en kozarec več spraznila, kot po navadi.

Za prestani strah mi je Bog novo veselje naklonil. Tukaj namreč zagledam na melinah za me prav novo cvetlico, katere do tega dneva na vseh svojih potih še nikjer nisem našel. Imé ji je Drypis spinosa, ki tu v obširnih grmičkih prav obilno raste. Da-si je bila moja škatlja že polna raznih stvari, vendar poberem nekaj stebelc te lepe cvetlice in jih k drugim pritlačim. Po tem dokončanem poslu jo vlijeva po melini, da se je kar kadilo za nama. V dobri uri sva bila v Robu, ob treh pa v Kokri pri mežnarji, kakor je nama pastir v Dolgih njivah prerokoval. Gospodinja napravi nama, kolikor je zmogla in umela, dobro kosilo, katero je najnima praznima želodcema jako dobro teknilo. Dobra dolenjska kapljica je zopet okrepčala vtrudene ude, da sva prav veselega srca in lahkih nog jo mahala po cesti skozi prijetno dolino Kokriško proti Predoru. Tukaj stisnem spremljevalcu zaslužno plačilo v roko, ki pobere bližnjo pot čez Možance v Stefanovo vas, jaz pa proti Viševku, obložen z lepimi prirodnoslovnimi zakladi.

S. Robič.

Književne novice.

* „Pučke novine“, ki so letos začele izhajati v Zagrebu, osnovane, kakor smo povedali, po izgledu „Novic“, kr. deželna vlada Hrvaška s toplo besedo priporoča podžupanijam in mestnim občinam, c. k. general-komanda pa okrajnim uradom, da naj list širijo med ljudstvom poduka potrebnim. — Vrle „Novine“ po vse zaslužijo ovo priporočilo, ki nam kaže, kako ves drugačen je začetek „Pučkih novin“, kakor je bil začetek „Novic“, ki so dve leti na Dunaji koledovati morale, da

so dobile dovoljenje izhajati; ko so ga po velikih težavah 1843. leta dobile, sumičile so se, da so za njimi — Ruski rublji!

* *Matica Hrvatska* pripravila je za l. 1876. svojim članovom sledeče knjige: „Put oko zemlje“ od Julesa Verne-a, „vjekopis Stanka Vraza“ in „korespondenciju“ od Fr. Petračića, od Andersena pa „Izabrane priče.“

* *Hrvatski učitelj*, časopis za školu i dom“ zove se list, ki je namesti „Školskoga prijatelja“ začel izhajati v Zagrebu.

* „*Hrvatska pčela*“ izhaja v Varaždinu. Cena lističu, ki 1. dan vsacega družega meseca pride na svetlo, je 50 krajc.

Mnogovrstne novice.

* V severni Ameriki v državi Majne so sklenili, da se vsaka kletev ob nedeljah in praznikih kaznuje z 2 dolarjema, v delavnikih pa z 1 dolarjem. Kar se bo iz teh kazni skupilo, tega se polovica obrne za napravo državne norišnice, polovica pa za druge državne potrebsčine. To je pač pametna naprava, vredna, da bi se tudi pri nas vpeljala namesti kakega družega davka.

* *Štempeljske marke*, ki so prišle 1. dne t. m. ob veljavo, se morejo do konca aprila t. l. zamenjati za nove. Kdor pa ta čas zamudi, ne dobí za tako marko nobenega povračila več.

* *Tudi judje so se oglasili o Turških homatijah*. Govori se, da 80 milijonov goldinarjev ponujajo sultanu za odstop Palestine (svetih dežel). Nadjajočih se te kupčije izgubljenih ovac rodú Izraelskega se zbira zdaj od dne do dne več v oni deželi.

Politične stvari.

„Viribus unitis.“ *)

Ko je Njihovo Veličanstvo cesar Franc Jožef I. dne 2. decembra 1848. leta ob času vnanjih in notranjih prekucij stopil na prestol staroslavne monarhije Habsburške, si je gledé na nevarnosti, katere so takrat stresale cesarstvo, izvolil geslo: „Viribus unitis“ (z združenimi močmi) ter ga napisal na prapor, pod katerim je namenil cesarstvo pripeljati do notranjega miru in vnanjega svita.

Zvesti svètniki, hrabra armada, Ruska pomoč in povsod zopet vzbujajoča se državljanska zavest — vse to je pripomoglo v spolnitev vladarjeve najgorkejšje želje, da se je poveljalo cesarstvo vtrjeno in častno zopet na prejšnjo veljavo.

Kaj je pa presvitli vladar mislil z besedama „Viribus unitis“, to je naznanil sam večkrat z lastnim jasnim izrekom: „Jaz hočem, da so vsi moji narodi srečni in zadovoljni.“

Da oni izrek ni bil le prazna beseda, ampak resnična volja cesarjeva, to je pokazal mnogo mnogokrat po delih velikodušnosti in ljudoljubja. Odpovedal se je podedovanemu svitu samolastne vladarske oblasti in podal svojim narodom ustavo, nadjaže se, da jih s to

*) Vzeli smo ta članek iz (nekonfiscirane) „Agramer Presse“, ki od novega leta v nemškem jeziku izhaja v Zagrebu in z možato besedo zagovarja pravice Slovanov v Avstriji in odkritosrčno brani vse, kar je podslomba za obranjenje mogočne in srečne Habsburške monarhije. To je edini časnik, kateremu je „Presse“ imé, pa ne hodi poti onih družih „Press“, ki so največ zakrivile, da smo v Avstriji dandanes tam, kjer žalibog — smo!

Vred.